

•Written by - வலங்கட் சாமிநாதன் -•

••Monday•, 27 •February•, 2012 22:24• - •Last Updated•

••Monday•, 27 •February•, 2012 22:31•



நான் Illustrated Weekly of India வுடன் பரிச்சயம் கொண்டிருந்த காலத்தில் அதற்கு C.R.Mandy என்பவர் ஆசிரியராக இருந்தார். அதன் பெயருக்கு ஏற்பவே எந்தக் கட்டுரையானாலும் நிறைய படங்கள் உடன் பிரசுரமாகி இருக்கும். படங்கள் இல்லாத பக்கமோ கட்டுரையோ அதில் பார்க்கமுடியாது. நான் வாங்கத் தொடங்கிய போது அது 12 அணாவாக விற்பனையில் வந்தது. 12 அணா என்பது முக்கால் ரூபாய். படம் என்றதும் ஓவியங்களின் கலர் பதிவுகளையும் முக்கியமாகச் சொல்ல வேண்டும். நான் 1950 களில் திரிய வந்த, வாழ்ந்த முக்கிய இந்திய ஓவியர்களையும் அவர்கள் ஓவியங்களையும் அறிமுகம் செய்து கொண்டதற்கும் மலோக அவர்களது பாணியையும் பற்றி அதற்கான பின்னணி பற்றியும் திரிந்து கொண்டதும், அந்தப் பத்திரிகை மலம் தான். அந்தப் பத்திரிகை தவிர இது பற்றி எனக்குச் சொல்லும் பத்திரிகை அப்போது வேறு ஒன்றும் இருக்கவில்லை. இதன் தொடர்ச்சியாகத் தான் MARG என்ற காலாண்டு கலைப் பத்திரிகையும் எனக்குத் திரிய வந்தது. Two Leaves and a Bud, Untouchable போன்ற நாவல்கள் மலம் பிரசித்திபெற்ற ஆங்கில நாவலாசிரியரான மூலக் ராஜ் ஆனந்தத்தின் ஆசிரியத்வத்தில் வளிவந்து கொண்டிருந்த பத்திரிகை அது. அது பற்றித் திரிய வர எனக்கு அதிக காலம் ஆகவில்லை. ஏதோ ஒன்றின் இழைகிடைத்தால் அதைப் பற்றிக் கொண்டு நகர்ந்தால் மற்றவையும் பரிச்சயம் கொள்ளும். மார்க், கலைத் துறையின் எல்லா விகாசங்களையும் தன் அக்கறையாகக் கொண்டிருந்தது. ஓவியம், சிற்பம், கலம்காரி, கோவில்கள், நடனம், சங்கீதம் வங்க காலிகாட், ஓரிய படைகதா காங்கரா, பஹாரி, ராஜஸ்தானி, மொகல் என்று பலவும் எனக்கு அறிமுகமாகின.

நேரில் பார்த்து அனுபவம் பெறுவது பின்னால் சித்திக்கிறதோ என்னவோ, அவற்றைப் பற்றிய விவரங்கள், புகைப்படங்கள், பின்னணியாக உள்ள வரலாறு என்று எத்தெல்லாம் எழுத்து மலமும், புகைப்படங்கள் மலமும் சாத்தியமோ அந்த சாத்தியங்களை எனக்கு மார்க் பத்திரிகை தந்தது. மலெட்டர் பாகவத மனோ பற்றி நான் முதலில் அறிந்து கொண்டது ஈ. கிருஷ்ண அய்யர் மார்க் பத்திரிகையில் எழுதியதிலிருந்து தான். தாசிகள் ஆடிய சதிரிலிருந்து ருக்மிணி அருண்டலே மீட்டெடுத்த வபிவம் தான் பரதநாட்டியம் என்றும் அவருக்கு அக்காலத்தில் எழுந்த எதிர்ப்புகளையும், ஈ. கிருஷ்ண அய்யர் சன்னை சபா ஒன்றில் பண்ண வேஷம் போட்டுக்கொண்டு பரதம் ஆடிய விவரங்களையும் புகைப்படங்களோடு எனக்குச் சொன்னது மார்க். இப்படி எத்தனையோ சொல்லிக் கொண்டு போகலாம்.

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் •

••Monday•, 27 •February•, 2012 22:24• - •Last Updated•

••Monday•, 27 •February•, 2012 22:31•

இல லஸ்ட் ரேட்டட் வீ க் லி ஆஃப் இந் தியா ஓவியங் களின் கலர் பதிவுகளை மாத திரமே பிரசுரம் செய்தது. ஹுஸனே, பிரன்ட், கே. எச் ரஸா, எஃப் என் சஃஸா (F.N. Souza) அக்பர் பதம்ஸ் லக்ஷ்மண பாய், ஸ்ரீ நிவாச ரெட்டி, ஜமினி ராய், கல்யாண் சின், ஸலைலோஷ் முகர்ஜி, நந்தலால் போஸ், பினொத் பீ ஹாரி முகர்ஜி, ஜெஹாங்கீர் சபாவாலா, ஜியார்ஜ் கயெட் என்னும் சிங்கள ஓவியர் (இவரை அக்காலத்தில் சிலோனின் பிக்காஸோ என்று அழைப்பார்கள், லக்ஷ்மண பையின் ஓவியக் கண்காட்சியில் எப்போதும் சிதார் அல்லது பூல் லாங்குழல் இசை கேட்டுக் கொண்டே இருக்கும். கண்காட்சி ஹாலில் சும்மா உட்கார்ந்திருப்பது போர் அபிக்கிறது என்று இப்படிச் செய்கிறாரென்று நினைப்பேன். பின்னர் தான் அவருக்கு சங்கீதத்தில் இருந்த ஆழந்த ஈடுபாடு தெரிந்தது. இதில்லாம் பின்னர் தில்லியில் நான் தெரிந்து கொண்டது சிந்தாமணி கார் என்னும் வங்காள சிற்பி, ராம் கிங்கர் பெய்ஜ் என்று இன்னொருவர். இவர் எனக்கு மிக பிடித்தவர். சந்தால் வாழ்க்கையை சிற்பமாக வடித்தவர். Expressionist school –ஐச் சேர்ந்தவர். இதற்கு நேர் எதிரான சிற்பங்களையெல்லாம் உருவாக்கியவர் சிந்தாமணி கார். பளிங்குக் கல்லில் வழித்துவிட்டதான் அழகான தோற்றங்களாக உருவங்களையெல்லாம் வடிப்பவர். இப்படி பலர் அப்போதைய கலை வானில் புகழ் பெற்றிருந்தவர்கள். ரவீந்திர நாத் தாகூர் ஒரு ஓவியரும் கிட்டென் பதும் எனக்கு வீக்லி பத்திரிகை மலம் தான் தெரிந்தது. தன் மூதிரந்த வயதில் அறுபதிலே என்னவோ தான் ஓவியங்கள் வரையைத் தொடங்கினார். அவரது ஓவியங்களில் ஒரு கனவாலகமும், ஒரு mystic quality யும் இருக்கும். இன்னும் பலர் பெயர்கள் இப்போது நினைவுக்கு வர மறுக்கிறது. சலைலோஸ் முகர்ஜியின் ஓவியங்கள் சிறியவை வாட்டர் கலரினால் ஆனவை. வாட்டர் கலரைத் தவிர வேறு எந்த சாதனத்தையும் தொடடாரா என்று தெரியவில்லை. ஆனால் நீர் வண்ணத்திலேயே அவரது வங்க கிராமத்துக் காட்சிகளே பார்த்து விட்டு நகர விடாது. வர்ண பதிப்பில் பார்த்த இந்த ஓவியங்களை மாரக் பத்திரிகையில் நிறைய படங்களோடும் இன்னும் விரிவாக அறிய முடிந்தது. ஒரு இதழில் கோவா வசைச் சேர்ந்த ஓவியர்களைப் பற்றி விரிவாக எழுதப் பட்டிருந்தது அவர்களது ஓவியங்களுடன். மலேசியா சோனன் லக்ஷ்மண பாய், சஃஸா எல்லாம் கோவாவைச் சேர்ந்தவர்கள். அந்த இதழில் சஃஸாவின் மற்ற ஓவியங்களோடும் அவர் தன்னையே நிர்வாணமாக வரைந்த ஒரு ஓவியமும் இருந்தது. அதைப் பார்த்த என அன்றைய நண்பர்கள், மணி, பஞ்சாட்க்ஷரம் எல்லாம் கடகடவென்று சிரிக்கத் தொடங்கிவிட்டனர். அவர்கள் சிரிப்பு அடங்க வொரு நேரம் ஆகியது என்பதோடும் வருகிறவர்களிடமெல்லாம் “நம்ம சாமிநாதன் ஆர்ட் எல்லாம் படிக்க ஆரம்பிச்சுட்டான் தெரியுமா உங்களுக்கு? என்ன ஆர்ட் தெரியுமா?” காமிக் கறனே பாருங்க” என்று அந்த கலாட்டா கொஞ்ச நாளாகக் நடந்தது. இதைப் போல் இன்னொரு ஓவியர் ஓவியங்களையும் நான் சில வருஷங்கள் கழித்து தில்லி ஜெய் பப்பர் ஹவுஸில் இருக்கும் மாடர்ன் ஆர்ட் காலரியில் பார்த்தேன். அவர் பெயர் அமரித்ஷ் கில். ஹங்கரியில் வசித்த ஒரு இந்திய சீக்கியர் அவர் தந்தை. ஹங்கரிய தாய். பாரிஸில் ஓவியம் பயின்ற அவர் தன் தந்தை நாட்டைப் பார்த்து வந்தவர் இங்கு தன் 28-29 வயதில் பிரசவத்தில் இறந்து போனார். இவரிலிருந்து தான் இந்திய நவீன ஓவிய வரலாறு தொடங்குகிறது என்று சொல்ல வேண்டும்.

அவரைப் பற்றி நான் தில்லி வாசம் தொடங்கிய பின் தான் நியாயமாகப் பேசியிருக்க வேண்டும். ஆனால் இப்போது பிரஸ்தாபிக்கக் காரணம், ஜெய் பப்பர் ஹவுஸில் உள்ள மாடர்ன் ஆர்ட் காலரியில் அவருக்கு என ஒரு தனி ஹாலே இருக்கிறது. அதில் அவர் ஓவியங்களில் ஒன்று ஓயிலாக ஒரு சாய்வு சோஃபாவில் நிர்வாணமாக படுத்துத் திருக்கும் சூய் சித்திரம்..

•Written by - வங்கட சாமிநாதன் •

••Monday•, 27 •February•, 2012 22:24• - •Last Updated•

••Monday•, 27 •February•, 2012 22:31•

ஒரு நாள் உள்ளே போய் விட்டு வந்த ஒருவர் ரகசியமாக தன்னைச் சுற்றியிருந்தவர்களிடம் சொல்லிக் கொண்டு இருந்தார். “இங்கே எல்லாரும் பெரிய மனுஷங்களாகத் தெரியறாங்க. ஆனால் உள்ளே போனா ரொம்ப ஆபாசமா துணியே இல்லாத பொம்பள படம் எல்லாம் வரஞ்சிருக்காங்க. அதை எல்லாரும் கிட்டம் கிட்டமா பக்கறாங்க” என்று தன் பண்பாட்டுச் சீற்றத்தை வெளிப்படுத்திக் கொண்டு இருந்தார். இன்று இப்போடஜி அதைப் பற்றி நினைவு வந்ததும் எனக்குத் தோன்றுகிறது இவர் நேர்மையான மனிதர். மகப்பிர்ஃபிதா ஹுசனே என்னும் இந்தியாவின் மிகப் புகழ்பெற்ற ஓவியரை, தன்னை இந்திய வன்முறையாளர்கள் சிலர் நாட்கடத்திவிட்டார்கள் என்று சொல்கிறவரை நினைத்துக் கொண்டால், தன்னையே நிர்வாணமாக வரைந்த அம்ரித் ஷேரே கில்லும் சரி, எஃப் எனச் சிஸாவும் சரி நேர்மையானவர்கள். உண்மையான ஓவியர்கள். கலஞ்சூர்கள். ஆனால் இந்திய நாகரீகமும், அரசியல் கோட்பாடும் தரும் கருத்துச் செயல் சூதந் திரத்தைப் பயன்படுத்துகக் கொண்டு ஹிந்து தெய்வங்களையே நிர்வாணமாகவும் கலையாகவும் தீட்டும் ஹுசனே தனக்குத் தரப்பட்ட சூதந் திரத்தையே பிரயோகம் செய்வதில் தயங்குவதில்லை. அவர் வீட்டுப் பெண்களையே மிகக் கவனமாக ஆடையோடாதான் வரைந்திருப்பார். முகம் மது நபி சார்ந்த பெண்களை அப்பி வரைந்து தான் கலஞ்சூன் என்னும் சூதந் திரத்தையே பிரகடனப்படுத்த மாட்டார். கலஞ்சூர் என்ற போர்வையில் ஒரு ஓரத்தில் அவர் ஆளாமையில் மற்றைத் திருப்பது ஒரு கோணல் புத்தி கொண்ட கிட்ட எண்ணம் (perversion) எந்த மதத்தினராலானாலும் சரி, எந்த நாட்டவராலானாலும், எந்த நாகரீகத்தையே ந்தவராலானாலும் சரி, பொதுவான ஒரு நீதி, தர்மம், “நீ உனக்கு எடுத்துத் தருகக் கொள்ளும் சூதந் திரத்தையே மற்றவர்க்கும் அளிக் கவணேடும். மற்றவர்க்கு நீ அளிக் காத சூதந் திரத்தையே அனுபவிக்க உனக்கு உரிமையில்லை” You have no right to do to others what you don't want others to do to you) இது பரஸ்பரமான விஷயம். இதெல்லாம் இப்போது சில வுஷங்களாக நடந்து வரும் ஒரு நேர்மையின் மையையே சூட்டும் சந்தர்ப்பம் சிஸாவின் நிர்வாணச் சூதந் திரத்தையே பற்றச் சொல்ல வரும் போது நேரிகிறது. அன்று என் நண்பர்கள், பஞ்சாட்சரம், மணி போன்றோருக்கு (இன்னும் யார் யாரோ நினைவில் இல்லை) என்னை வதைத்துத் தமாஷ் பண்ணத் தான் தோன்றியது. அதில் நான் இரையானது நண்பர்களின் கலேவிக் கிரையானது ஒன்றும் பெரிதாகத் தோன்றவில்லை. சந்தோஷமான நாட்கள் அவை. என் உலகம் விரிந்து வந்த நாட்கள்.

இன்னொரு சம்பவமும் எண்பதுகளில் பரவலாகப் பச்சைப்பட்ட ஒன்று. எழுதப்பட்டதல்ல. அதனால் இதற்கு நிர்ஃபணம் ஒன்றும் என்னிடம் இல்லை. தில்லிநேஷனல் ட்ராமா ஸ்கூலில் பயின்ற ஒரு பெண். மிகச் சிறப்பாக நான் பார்த்த நாடகங்களில் நடத்த பெண். மிகக் கலகலப்பான, (chirpy and bubbly) பெண். ஒரு மிகப் பெரிய நாடறிந்த குடும்பத்துப் பெண். பின்னால் பெண் சூதந் திரத்தில் செயல்படும் பெண். அவர் ஹுஸனேயின் ஸ்டுடியோவாக்குச் சென்று அவர் ஓவியங்களைப் பார்வையிட்டும் வரும் போது, ஒரு ஓவியத்தைச் சூட்டிக் காட்டி “இது எனக்கு வணைமே, என்ன விலை சொல்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டிருக்கிறார். அதற்கு ஹுஸனே, “உங்களிடம் நான் பணம் ஏதும் வாங்கிக் கொள்ளவில்லை. நீங்கள் எடுத்துச் செல்லலாம். ஆனால் உட்கைகளின் என் முன்னால் ஒரு முறையிலுங்கல் நான் உங்களை அப்பிப் பார்க்க விரும்புகிறேன்” என்றாராம். அதற்கு அந்தப் பெண், “அட இவ்வளவு தானா, சந்தோஷமாக” என்று சிரித்துக் கொண்டே ஹுஸனேக்கு அவர் விரும்பிய தரிசனம்

•Written by - வன்கட் சாமிநாதன் -•

••Monday•, 27 •February• 2012 22:24• - •Last Updated•

••Monday•, 27 •February• 2012 22:31•

vswaminathan.venkat@gmail.com
